





นวนิยายไทย

ดวงใจในหิมะนิต์ • ศิรคารา

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิชากรณ์ ฤชพงษ์พันธ์

ราคา : ๒๓๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ศิรคารา.

ดวงใจในหิมะนิต์.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๓๔๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-640-4

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ศิริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ คงใจ สุพรรณมา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘ดวงใจในหมันต์’ ไพรัชนิยายที่ใช้ภูมิประเทศของเทือกเขาร็อกกี้ แห่งรัฐโคโลราโด สหรัฐอเมริกา ซึ่งชาวโพลนไปด้วยหิมะ เพื่อโพรยปรายเกล็ดละอองของความรักระหว่างหนุ่มสาวลงบนพื้นที่กระดาษแต่ละหน้า ให้ผู้อ่านได้ซาบซึ้ง

ความผูกพันเสน่หาของบรรยากาศที่เป็นใจ คลอเคียงไปกับบทเพลงคันทรี่ที่ไพเราะและเป็นอมตะในดินแดนแห่งมนต์สะกดนี้ สามารถดึงความรู้สึกเคลิ้มคล้อยตามของผู้อ่านได้ไม่ยาก

โปรดแบ่งปันความสุข และความจริงใจให้กับผู้คนรอบข้าง และเห็นความหมายคุณค่าของความรัก ดังเช่น ศิรตารา กล่าวว่...

...ฝันที่เคยเคืองกว้างสับสนจะกลายเป็นความสุขสมล้ำลึกเปี่ยมล้นอยู่ในอก เมื่อหัวใจทั้งสองดวงถูกโอบอุ้มด้วยเปลวไฟแห่งรักที่ขับไล่ความหนาวเยือกเย็นแห่งหมันต์ฤดูให้ลบเลือนร้างลา...

ดวงใจในหมันต์

ศิริดาราทา

สายลมเย็นอ่อนๆ พัดโชยชายไปทั่วทั้งห้องทุ่ง พาเอาดอกหญ้าและดอกไม้ป่าหลากสีสนั่นนาพันธุ์โบกยอดปลิวไสวล้อลมเล่น เป้สะพายหลังใบย่อมแฉ่งไกวหน่อยๆ เมื่อชายหนุ่มสาวเท้าเดินลุยเข้าไปกลางดงดอกกล้วยบลสีน้ำเงินสด และดอกแบล็คอายชูซานสีเหลืองจัดจ้ามี่เกสรตรงกลางเป็นสีน้ำตาลเข้มเกือบดำ ดวงตาคมลึกสีแปลกทอดมองไปยังสันเขาเบื้องหน้า ไกลลิบซึ่งยังคงมีหิมะปกคลุมอยู่แม้จะเป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ แล้วเกือบไม่มีอะไรเหมือนที่ที่เขาจากมา จะเหมือนกันอยู่เพียงประการเดียวคือความอ้างว้างที่แทรกซึมลึลึกราวกับมันเป็นเนื้อเดียวกันกับหัวใจของเขา มันเกาะกุมหุ้มห่ออยู่อย่างนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลงและหันหน้าไปไหน

แต่เนี่ยลหยุดลงที่ลำธารเล็กๆ น้ำที่ละลายมาจากหิมะบนภูเขาสูงเบื้องหน้า แล้วไหลรินมาตามทางลาดต่ำลงสู่ทุ่งหญ้ากว้างบนเนินเขาลูกนี้ ดอกไม้ป่าหลากหลายพันธุ์ขึ้นเป็นกอเล็กกอน้อยตลอดสองข้างลำธาร ทำให้เขาต้องคว่ำกล้องถ่ายรูปที่ห้อยคออยู่ขึ้นกดบันทึกภาพ ธรรมชาติอันแสนงดงามและเจียบสงบแห่งเส้นทางเดินป่ามอสกีโตพาสแห่งนี้ยังคงซ่อนเร้นตนเองอยู่จากโลกภายนอกที่วุ่นวายสับสนได้เป็นอย่างดีเพราะระยะทางที่ค่อนข้างไกลและสูงชันขึ้นเรื่อยๆ ของมัน แต่จะซ่อนเร้นและห่างไกลเพียงไหน ชายหนุ่มก็มีอาจลึกลับหนีไปพ้นจากคืนวันในอดีตที่ยังคงตามมาหลอกหลอนเขาทั้งในยามหลับและยามตื่น

* * *

“ไอ้หัวแดง...มายืนดูอะไร”

เสียงเรียกกึ่งดูถูกนั่นดังลั่นรึ้นจากแพหน้าปากทางจนกระทั่งเด็กในร้านที่ยืนมองดูรายการตลกยามบ่ายในทีวีอยู่หัวเราะกันครืน แดนจ้องหน้านายสนธิ เจ้าของร้านเซมิ่ง ปากบางสีสดเกินเด็กลูกชาวบ้านแม้มองอย่างขุ่นเคืองก่อนที่

เจ้าตัวจะเดินออกจากร้านไปอย่างเงียบๆ

“ดู...ดูมันทำ” นายสนิทแสบะปากยิ้มก่อนจะเดินกลับเข้าไปที่หลังโต๊ะชงกาแฟ

“ก็ลืมหินดีไปเรียกแดนมันอย่างนั้นทำไมละ ไอ้พวกที่โรงเรียนก็ชอบเรียกมันอย่างนี้แหละ มันไม่ชอบ”

“ก็แล้วมันหัวแดงจริงไหมละ...ไอ้ป๊อก ข้าจะเรียกเอ็งจะทำไม เอ็งก็เหมือนกันแหละ ดีเท่าไรว่แล้วที่ข้าไม่เรียกไอ้อ้วน”

เด็กชายป๊อกทำปากยื่นตาขุ่นหากก็หยุดต่อล้อต่อเถียงแทนเพื่อนรักไปในทันทีเพราะไม่อยากให้ใครมาล้อเลียนตนเองเช่นกัน

* * *

“ไปถูกใครเขาล้อมาอีกล่ะลูก ช่างเขาเถิด เราก็อยู่ของเราไม่ได้ไปขอใครกิน ไม่อยากฟังก็อย่าไปยุ่งกับเขา”

แดนได้ยินแม่ว่าก็หลบตามองไปทางอื่น เขาได้ยินได้ฟังทุกวันแต่ก็ไม่อยากบอกเล่าให้แม่ต้องรับรู้ ไม่อยากให้แม่เสียใจ ทั้งๆ ที่เป็นเด็กอายุเพียงห้าขวบ เขารู้ซึ่งตีว่าความเสียใจเสียใจจากการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามเป็นอย่างไร เขาเคยเห็นแม่หยิบรูปถ่ายของพ่อมาดูแล้วร้องไห้ ภาพพ่อใส่ชุดทหารดูเที่ยงนักในความรู้สึกของเขาแม้ว่าพ่อจะดูแปลกตาไปจากผู้คนรอบข้าง ผมนิสิตรายเป็ยกนั้นแหละที่เขาได้มาจนเป็นที่มาของคำล้อเลียนว่า ‘ไอ้หัวแดง’ อย่างทุกวันนี้

“ก็ถ้าแกไม่ไปใจง่ายอยากมีผัวฝรั่งจนตัวสั้น พ่อแม่พี่น้องแล้วก็ลูกแกมันต้องอับอายขายขี้หน้าเขาอย่างนี้แหละ”

“ฉันเล่าเรื่องทุกอย่างให้พ่อฟังแล้ว ถ้าพ่อไม่เชื่อก็ไม่เป็นไรแต่อย่ามาว่าฉันอย่างนี้อีก อย่ามาว่าฉันต่อหน้าลูกอย่างนี้”

“กูจะว่า มึงจะทำไม ไม่ใช่เพราะที่มึงทำไว้งามหน้าอย่างนี้หรือ กูถึงแทบจะต้องเอาปี๊บมาคลุมหัวแทนงอบ มึงอย่ามาทำเป็นปากดี บ้านที่มึงซุกหัวอยู่ทุกวันนี้ะบ้านใคร...หา มาทำเป็นผู้ดีหน้าบาง แถมยังกระเดะสอนลูกพูดครับผงครับผมให้มันยิ่งเป็นตัวประหลาดเข้าไปอีก”

“ฉันสอนลูกให้พูดจาสุภาพมันผิดตรงไหน ฉันไม่ใช่ัววลืมตีนนะพ่อ ฉันแค่ต้องการให้สิ่งที่ดีที่สุดเท่าที่ฉันทำได้กับลูก แล้วพ่ออย่าเรียกแดนมันว่าตัวประหลาดอีกนะ ฉันขอร้องละ มันเป็นคนเดียวของพ่อ ถ้าตายายแม่มันเอง ไม่รักไม่เมตตา มันแล้วจะให้ใครมารักมาเมตตา มันละ”

แดนเดินหนีเข้าห้องนอนที่เขาใช้นอนกับแม่สองคนที่หลังบ้านติดกับครัวแต่ยังมีวายุได้ยินเสียงต่าบ่นด่าอีกยี่ตวยาว จนกระทั่งยายที่เพิ่งขึ้นเรือนมาเข้าไปขัดจ้งหวะ

“บ่นอะไรอีพิศมันอีกละต่า มันมาอยู่บ้านมันก็ช่วยทำนาทำงานบ้าน มันไม่ได้มากินมานอนเฉยๆเสียเมื่อไหร่ แล้วตอนที่มันไปทำงานร้านอาหาร มันก็ส่งเงินมาให้เราใช้ทุกเดือนยังจะเอาอะไรกับมันอีก เรื่องของมันก็ช่าง มันเถิด คนเรามีเวรมีกรรมต่างกัน มันดูแลตัวมันเองดูแลลูกได้ก็บุญแล้ว ชาวบ้านนะไม่ต้องไปฟังมันนักรอก มันเอาข้าวเอาน้ำมาส่งให้กินทุกวันหรือก็เปล่า มีปากก็สักแต่ว่าพูดกันทั้งนั้น เรื่องตัวเองไม่ใส่ใจชอบยุ่งแต่เรื่องคนอื่น แล้วไอ้หัวแดงนะมันไม่ใช่หลานแกหรือกระ...ต่าเทียม หัวมันจะสีอะไรมันก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข ดีแต่ด่าอีพิศว่ามันกระดะสอนลูก แกเองก็อย่าทำเป็นถือเกียรติยศเกียรติศักดิ์นักหนาเลย แค่มีหลานเป็นลูกครึ่งฝรั่งทำไววายุโน่นนี่”

ยายวายุยี่ตวยาวจนต่ารีบเดินลงเรือนหนีไป ถึงอย่างไรเขาก็รักยายกับต่า แต่เขารักแม่มากที่สุดในโลก แม่อดทนทุกอย่างเพื่อเขา ตั้งแต่เกิดมาเขาก็เห็นแม่ทำงานหนักทุกวันไม่มีวันหยุด ทั้งงานนอกบ้าน ดูแลบ้านและดูแลเขา แม่ไม่เคยบ่นเคยแสดงท่าทางว่าเบื่อหน่ายหรือรังเกียจงานเหล่านั้นสักนิด และแม้ว่าแม่จะทำงานหนักเพียงไร แม่ยังคงมีรอยยิ้มและอ้อมกอดอันอบอุ่นให้แก่เขาเสมอ

“แดน...โรงเรียนเขาจะมีงานปีใหม่ไม่ใช่หรือ แล้วเขาให้ลูกแสดงอะไรบ้างละ”

“เขาจะให้แดนเต้นระบำฮาวายครับแม่ แต่แดนไม่อยากจะเต้น”

“ทำไมละลูก ได้เต้นโชว์บนเวทีเชียวนะ”

“แดนไม่ชอบให้ใครๆ มาจ้องมองแดนนี้ครับ เขาชอบมองแล้วก็ซุบซิบกัน”

สมพิศถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อเห็นหน้ามอมๆ ของลูกชาย มันเป็นปัญหาที่เธอเองก็ไม่ว่าจะมีทางแก้ไขได้อย่างไร บางครั้งเธอก็คิดว่าเป็นความผิดของเธอที่ทำให้ลูกตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ไม่ว่าเธอจะเชื่อว่าเขาเกิดมาจากความรักแท้ของพ่อและแม่หรือไม่ก็ตาม

แต่แล้วความอดทนของแม่ก็มาถึงจุดสิ้นสุดเมื่อวันหนึ่งตาเมากลับเข้าบ้านมา แดนได้ยินเสียงตาะตะโกนโหวกเหวกมาแต่หัวคู้ง เขารีบหลบหลังเสาไถ่ไถ่บ้านเพราะถ้าตาหันมาเห็นหัวแดงๆ ของเขาเข้าก็จะยิ่งโมโหโกรธาแล้วเรื่องเก่าที่ไม่เคยเก่าแก่เลื่อนหายไปตามกาลเวลาสำหรับตาก็จะถูกกวนให้ตะกอนขุ่นขึ้นมากทันที แต่วันนี้ตะกอนมันได้ถูกกวนมาตั้งแต่นอกบ้านแล้ว

“มันเวรกรรมอะไรของกู มีลูกกับเขาคอนก็ไม่ได้ฟัง มีแต่ทำงานหน้าให้คนเขามาตำว่ากู มีไอ้หัวแดงออกมาให้กูเลี้ยงก็เป็นไอ้ลูกไม่มีพ่อ เดินไปไหนๆ คนมันก็ดูถูกว่ามีลูกสาวใจง่าย เวรกรรมจริงจริง อีพิศ...มึงกลับมาทำไม มึงกลับมาให้กูเข้าใจตายรีใจอีลูกไม่รักดี แทนที่จะหาผัวดีๆ กลับไปเอาไอ้ฝรั่งหัวแดงที่ไหนก็ไม่รู้ กูอุตส่าห์ส่งเสียให้มึงเรียนจนจบวิทยาลัย มึงนะมึง...กูไม่อยากจะให้อับอายชาวบ้านเขาอีกแล้ว”

ตาพูดขาดๆ วินๆ ปนสะอึกด้วยความเมาแต่ก็ได้ความครบชัดเจน เขาเห็นแม่เก็บเสื้อผ้าขาวของทั้งของตนเองและของเขาใส่กระเป๋าสีเสื้อฟ้าไปย้อมเมื่อแอบลัดเลาะขึ้นเรือนเข้าไปในห้องนอน แม่ร้องไห้หน้าตาไหลพรากแต่ไม่พูดอะไรสักคำ เมื่อเก็บกระเป๋าเรียบร้อยแม่ก็เขียนจดหมายสั้นๆ เอาไปวางไว้บนหมอนของยาย จูงมือเขาเดินผ่านตาที่หลับไม่ได้สติอยู่บนเก้าอี้รับแขกเก่าๆ ในห้องกลางแล้วรีบจุดเขาลงบันไดเรือนมา แดนเดินตามแม่ที่เดินเหมือนเกือบวิ่งแต่เขาก็ไม่กล้าท้วงติงได้แต่วิ่งซอຍเท้าเหยื่อยๆ ตามไปอย่างตีนตระหนกและว่าเหว่ลึๆ ในใจ

* * *

“ทำไมไม่ค่อยมีคนเลยล่ะครับแม่”

“ก็นี่มันดีสี่ใครเขาจะมายืนทำอะไรแถวนี้ล่ะลูก เขาก็นอนอยู่บ้านกันหมด เวลาเดินทางก็ค่อยมากันที่ไม่ใช่มาทุกวัน”

แม่พาเขาขึ้นรถมาถึงกรุงเทพฯ ผู้คนบางตาที่สถานีปลายทาง ผู้คนจางๆ ลอยคลุ้งขึ้นมาทุกครั้งที่มีรถประจำทางคันใหญ่ๆ แล่นเข้าออก กลิ่นของความไม่สะอาดโชยมาเป็นระยะจากทางเท้าและชอกมูกมูมต่างๆ ที่มีคนทำสกปรกเลอะเทอะไว้ทำให้แดนต้องปิดจมูกทำหน้าที่น สองแม่ลูกนั่งแอบอิงกันรอให้รถประจำทางคันนี้ออกจากท่าในตอนตีห้าโดยมีจุดหมายปลายทางอยู่ที่จังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ แม่พูดน้อยกว่าเคย บอกให้เขาอนพินงเข้าที่ไหลแต่แดนก็มีอาจที่จะข่มตาหลับได้ เสียงเตีกรตตะโกนโหวกเหวกหยอกล้อวิ่งไล่ตะกั้นขณะรอผู้โดยสารทยอยขึ้นให้เต็มคัน กลิ่นควันบุหรี่ยาสูบมาจากผู้ชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่ในตอนหน้าหลังเบาะคนขับทำให้แดนสลัดไอสองสามครั้ง เขารู้สึกเวียนหัวเล็กน้อยจากกลิ่นของมันที่ผสมผสานกับกลิ่นเบาะหนังเทียมเก่าๆ และพื้นรถที่สกปรกเต็มไปด้วยคราบฝุ่นจับเขรอะที่ชอกมูกมูมด้านใน แม่เลื่อนหน้าต่างขึ้นไปจนสุดเพื่อรับอากาศจากภายนอก แดนรู้สึกดีขึ้นบ้างที่ได้ยื่นหน้าออกไปสูดอากาศบริเวณสถานีแม้ว่าที่จริงแล้วก็ได้ต่างกับนั่งกับอากาศภายในรถเลยสักนิด

วันที่ศึเริ่มเปลี่ยนไปเมื่อรถแล่นเลยจากตัวเมืองมา ตึกรามบ้านช่องและรรรที่ซึกไขว้เริ่มทยอยหายไปจากสายตา แดนนั่งมองทุ่งนาสองข้างที่มีต้นตาลยืนเรียงแถวตามคันนาเหมือนนักเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติที่โรงเรียนใกล้บ้านตา สีเขียวสดของต้นข้าวและสายลมเย็นที่โบกพัดเข้ามาทางหน้าต่างกล่อมเขาให้หลับไหล ผมสีทรายเปียกแต่เป็นทรายแม่น้ำสีเข้มกว่าทรายทะเลของพ่ออย่างทีแม่ว่าปลิวลูลม และมีได้รับกวนเจ้าตัวแต่อย่างใดเมื่อตาสองข้างเริ่มปรือจนปิดสนิทลงในที่สุด อย่างน้อย ณ เวลานั้นเขาได้หลับอยู่ข้างๆ แม่ มีเพียงเตีกรตที่ก่อนหน้านี้เดินผ่านมาเป็นระยะพร้อมกับมองมาที่เขาแล้วยิ้มเหมือนเขาเป็นตัวประหลาด เช่นเดียวกับหญิงวัยกลางคนผู้นั่งอยู่ถัดไปที่เพียรพยายามแอบมองมาเรื่อยๆ แดนและแม่มิได้ใส่ใจสิ่งเหล่านี้อีกต่อไปเพราะชินเสียแล้วกับการถูกจ้องมองและซุกซิบนินทา

หากการไม่ใส่นั้นก็ได้หมายความว่าพวกเขาจะไม่รู้สึกอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กชายแดน

“แดน...ตื่นเถอะลูก เขาพักรถให้กินข้าวเที่ยงแล้วจะได้ลงไปยึดเส้นยึดสายบ้าง นั่งขดมาหลายชั่วโมงเต็มที”

แดนปรือตาพาลงลุกเดินตามแม่ลงรถไป ผู้โดยสารส่วนใหญ่เข้าคิวซื้ออาหารกลางวันรับประทานกันแล้ว ข้าวราดแกงมากมายหลายชนิดภายในตู้กระจกแลดูน่ากินยิ่งนักในยามหิวเช่นนี้

“แม่สั่งแกงจืดวุ้นเส้นกับหมูทอดให้นะ”

“ครับแม่”

บรรยากาศแปลกๆ รอบตัวทำให้แดนก้มหน้าก้มตากินข้าวไม่หยุด เด็กชายสูตวุ้นเส้นสายยาวเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อยจนกระทั่งได้ยินเสียงแม่เอ่ยขึ้น

“เฮ้อ...ใส่เข้าไปจนเต็มปากอย่างนั้นทำไมละลูก กินข้าวๆ ก็ได้ไม่ต้องรีบนำเกลียดออก”

“ก็แดนกลัวรถแล่นออกไปนี่ครับแม่ กระเป๋ของเราก็ยังอยู่ในรถเลย”

“เขาให้เวลาเราตั้งครึ่งชั่วโมง ไม่ต้องรีบมากก็ได้ลูกนี่เพิ่งสิบห้านาทีเอง”

แล้วแดนก็กินเสร็จก่อนเวลารถออกจริงๆ อย่างแม่ว่า ไม่นานนักสายลมเย็นก็พัดโชยเข้ามาล่อมเขาให้หลับไหลอีกครา เสียงกระหึ่มของเครื่องยนต์ที่ฟังน่ารำคาญหนักหนาในช่วงแรกๆ ก็กลับกลายเป็นเสียงฮัมล่อมเขาให้หลับลึกยาวนาน

* * *

“แม่...นั่นแม่น้ำหรือครับ ทำไมมันกว้างจัง”

“เขาเรียกทะเลลูกไม่ใช่แม่น้ำ เป็นน้ำเค็มจากมหาสมุทร”

แดนกะพริบตาปริบๆ พลาจยืมกว้าง เกลียวคลื่นทยอยไล่กันเข้าซบชายหาด ดูราวกับสิ่งมหัศจรรย์สำหรับเด็กน้อยผู้มิเคยได้เห็นและรู้จักทะเลมาก่อน ไหนจะยังเสียงสาตซ่ากึกก้องไปทั่วบริเวณและผู้คนมากมายแถวๆ นั้นอีกเล่า แดนแทบมียากละจากทะเลไปไหนเลยเมื่อแม่จูงเขาย้อนกลับไปทางตัวเมืองที่มีตึกงามและรถราขวักไขว่อีกครั้งเพื่อหาโรงแรมที่พักเนื่องจาก

เป็นเวลาค่าแล้ว

“ทำไมมันไกลจังครับแม่”

“ก็มันเป็นโรงแรมถูกๆ นู๋ลูกมันก็ต้องเข้าไปสักหน่อย นั่นไง...ถึงแล้ว”

กว่าจะถึงที่พักเขาและแม่ต้องเดินลัดเลาะเข้าไปตามชอกตึกใหญ่ๆ เพื่อเข้าไปให้ถึงโรงแรมเก่าๆ ที่เล็กและแคบเพราะเป็นเพียงแคตีกแถวสามชั้นที่แบ่งกันเป็นห้องๆ โดยมีห้องน้ำสองห้องอยู่ที่โถงทางเดินแคบๆ แม่พาแดนอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก็ลงมาข้างล่าง แสงสีหลากหลายเริ่มสว่างตาขึ้นเมื่อแดนและแม่เดินมาถึงถนนเลียบชายหาด ผู้คนขวักไขว่ร่วนวายไปทั่วราวกับมิงงานวัด อีกเช่นเคยที่แดนเริ่มเป็นจุดสนใจของคนอื่นๆ ที่ผ่านไปมาในความแปลกแยกของเขาซึ่งที่จริงแล้วก็ไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น เขาเห็นผู้คนมากมายที่ดูคล้ายๆ พ่อของเขาที่เห็นในรูป ได้ยินแม่เรียกคนพวกนั้นว่าฝรั่ง ถ้าอย่างนั้นเขาเป็นอะไรกันแน่...ฝรั่งหรือไทยเขาก็ไม่แน่ใจ

“ที่นี่รับแม่ครัวไหมจ๊ะ”

แดนได้ยินแม่ถามเจ้าของร้านอาหารขณะรออาหารที่สั่งรับประทานกันอยู่ เด็กสาวที่ยกอาหารมาเสิร์ฟแสบะปากพลางสำยหน้า แแดนเห็นสายตาที่มองมาก็เสहतตาเสีย แม้ว่าเขาจะชินกับการถูกจ้องมองเช่นนั้น อีกครั้งที่เขาเห็นแม่ถอนหายใจยาวพลางก็มหน้าจัดการกับอาหารตรงหน้า แแดนเหลียวมองโต๊ะรอบๆ แอบดูฝรั่งสองสามคนที่โต๊ะถัดไปเมื่อก้มหน้าดักข้าวเข้าปากไปเรื่อยๆ ฝรั่งมองมาแดนก็ยิ้มให้ทั้งๆ ที่ข้าวเต็มปากแล้วก็ก้มหน้ามองจานตนเองด้วยความเขินอาย

“แดน...อยู่ในห้องอย่าออกไปไหนนะลูก แม่ต้องออกไปธุระข้างนอกอีก นี่ข้าวผัดแม่ซื้อมาให้แล้วก็เปิบซี่ในถุงนั้นเอาไว้กินตอนกลางวัน กล่องสีแล้วก็สมุดวาดเขียนเล่มเล็กอยู่ในกระเป๋าของคุณ วาดรูปเป็อก็นอนเล่นชะเตี๋ยวมแม่มา”

“ให้แดนไปดูทะเลอีกได้ไหมครับ แดนอยากดู”

“ไว้เย็นนี้สิลูก ให้แม่กลับมาก่อน อยู่ในห้องนี้แหละอย่าออกไปไหน ถ้าอยากเข้าห้องน้ำออกไปแล้วให้รีบกลับเข้าห้องมานะ แล้วอย่าล่งไปข้าง

ล่างละเตี้ยวใครจับตัวไป”

“ครับ”

แดนรับคำห้อยๆ ที่จริงเขากลัวที่จะต้องอยู่คนเดียวในห้องแคบๆ ที่ที่บและร้อนอับเช่นนี้ ที่บ้านตายายยังมีที่เดินที่วิ่งเล่นกว้างขวาง มีคันทนาให้เขาไต่เล่นและต้นไม้มากมายให้ปีน แต่แดนก็ไม่อยากให้แม่กังวลใจ แม่บอกว่าจะไปธุระเตี้ยวมา แม่คงไปหางานทำ เขาก็จะรอแม่อยู่ในห้องนี้แหละ

แล้วแม่ก็กลับมาเมื่อตอนบ่ายแก่ๆ หน้าที่ตาที่แดงก่ำเป็นมันด้วยเหงื่อของแม่ดูเบิกบานสดชื่นมากในสายตาของแดน แม่ตรงเข้ามากอดแดนพลางลูบหลังไหลไปมา

“แม่ได้งานแล้วลูก เป็นงานร้านอาหาร ร้านใหญ่เสียด้วยสิ อยู่ใกล้ๆ รีสอร์ทที่พวกฝรั่งมาเที่ยวกันเยอะๆ อยู่ริมทะเลที่เดียวแดนคงชอบ เขามีที่พักหลังร้านให้ด้วยนะลูก เราโชคดีที่แม่หางานได้วันนี้ เตี้ยวพรั่งนี่ออกไปดูที่พักกันแต่เช้านะ สายๆ แม่จะไต่ไปทำงานให้เขาเลย ทำงานเร็วก็ได้เงินเร็ว...ดีไหมลูก”

“ให้แดนช่วยแม่ นะครับ”

“แดนช่วยในครัวได้ลูก ถ้าเบื่อก็ไปเดินเล่นชายทะเล แดนชอบไหม ได้อยู่ติดทะเลเลย แต่ต้องระวังนะเพราะเรายังว่ายน้ำไม่เป็น แล้วอีกสักพักแม่จะพาไปฝากเข้าโรงเรียนแถวๆ นี้”

คืนนั้นแดนนอนหลับฝันดีไปจนเกือบรุ่งเช้า เขาฝันเห็นเกลียวคลื่นซัดชายหาดอยู่ช่าๆ เห็นนกบินอยู่บนท้องฟ้าเหนือทะเลสีคราม แดนเห็นตนเองลอยล่องอยู่เหนือเกลียวคลื่นที่ซัดเขาไปมา เขารู้สึกเป็นอิสระยิ่งขึ้นถ้าหากจะไม่เหลียวไปเห็นลูกตาหลายๆ คู่ที่แลดูถลึงถลนน่ากลัวลอยระเกะระกะอยู่เต็มท้องทะเลไปหมด มันดูน่าสะพรึงกลัวเพราะตาทุกคู่จ้องมาที่เขาเพียงคนเดียว แดนพยายามพ่นน้ำหนีด้วยสองมือและสองเท้าที่สะเปะสะปะไปทั่วแบบคนว่ายน้ำไม่เป็น เขากำลังจะจมลงด้วยความตกใจหวาดผวาแต่แล้วแดนก็สะดุ้งตื่นจากความฝัน แม่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องด้วยกระโຈມอกที่มีผ้าเช็ดตัวคลุมอยู่ที่ไหล่ หยดน้ำเกาะพรอาบบนใบหน้าที่เปื้อนยิ้มมองมาที่แดนเขาจึงรีบโผ

เข้าไปกอดแม่ทันทีที่แม่เดินมาถึงเตียงนอน ภาพของฝันร้ายยังไม่จางหายไปจากใจดวงเล็ก ๆ ที่เด่นระทิกตึงตั้งอยู่ในอกของเขา

* * *

แดนนั่งชุดทรายเล่นที่ชายหาดใต้ต้นมะพร้าวสูงอยู่เป็นนานสองนาน เขาออกมานั่งเล่นอยู่คนเดียวหลังจากที่ช่วยเป็นลูกมือหยิบขามกะละมังให้แม่ตลอดเช้า แดดแรงโลมไล่ผิวขาวจั๊ตของเขาให้กลายเป็นสีแทนเข้มอมชมพู ในหลายปีที่ผ่านมานี้แต่เขาก็ไม่สนใจ เดี่ยวจะไปวิ่งเล่นกับไอ้ต้องรอบๆ เรือหาปลาที่พ่อมันเป็นเจ้าของ ไอ้ต้องว่ายน้ำเก่ง มันสอนแดนจนว่ายน้ำได้เก่งเท่ามันแล้ว ตอนมาอยู่ที่นี้ใหม่ๆ น้ำชาติชายพ่อไอ้ต้องเอามะพร้าวสองลูกมาผูกกันให้แดนใช้ฝึกว่ายน้ำอยู่พักใหญ่ๆ ทีเดียว

“น้ำชาติไม่อยู่หรือ”

“พ่อไปกับได้กั้งเรือพรอตุม ปายแก่ง คงกลับ วันนี้ไม่ต้องช่วยป่าพิศทำครัวเรอะ”

“ช่วยแล้วตั้งแต่เช้า เออ...ไอ้ต้อง...เห็นแม่ว่าวันนี้เขาจะปิดครัวเร็ว เพราะพุงนี้ลุงสมชายจะไปทำบุญ แม่บอกให้นายอมมาเอาข้าวเร็วหน่อย”

“แล้วแกจะไปกินที่บ้านข้าหรือเปล่าละวันนี้”

“ก็ไปเหมือนเดิมทุกวันแหละ เออ...ถ้าข้าติดกับนายอมไม่อยู่คืนนี้จะได้อูการ์ตูนกัน”

“ดูการ์ตูนกะผีอะไรละไอ้แดน ข้าเพิ่งถูกพ่อตำ ถึงพ่อกะแม่ไม่อยู่เขาก็คาดโทษข้าไว้ แกก็ไมโดนสิเพราะแกเก่ง อ่านแป็บเดียวแกก็จำได้ ข้าอ่านสามรอบยังไม่รู้เรื่องเลย แล้วนี่แกยังไปหาลุงบ๊อบอยู่ทุกเย็นหรือเปล่า”

“ก็ยังไปเกือบทุกเย็นแหละ ไปคุยๆ เล่นกับแกเพราะแกเหงา ตอนหลังๆ แกก็ไม่ได้สอนอะไรมาอยู่แล้ว”

“แกนี่ขยันจริงๆ นะไอ้แดน ข้าพูดกับลุงบ๊อบไม่รู้เรื่องหรือถ้าแกไม่พูดภาษาไทยด้วยข้าก็เลยซีเกียจไปหา”

“ข้าก็รู้มั่งไม่รู้มั่งแหละ ลุงบ๊อบแกแกแล้วแกก็บ่นไปเรื่อย บางทีข้าก็ฟังเฉยๆ แต่บางทีฟังแล้วกึ่งงงเพราะไม่เห็นออกเสียงเหมือนครูแก้วตาเลย”

“ลูงบ็อบออกเสียงผิดหรือครูแก้วตาออกผิดวะ แต่ก็ช่างมัน...ใครออกผิดข้าก็ไม่รู้อยู่ดี”

ไอ้ต้องบ่นไปอีกยี่ตยาวเรื่องเรียนก่อนจะขว้างกามะพร้าวที่ตกอยู่ใต้ต้นกระเด็นหรือ แม่ฝากให้เขาไปกินข้าวเย็นที่บ้านพักเรือนไม้สองชั้นด้วย แล้วแม่ก็จะกลับไปทำอาหารที่ร้านต่อจนดึกจึงจะมารับเขากลับบ้าน แदनชอบที่จะได้นั่งดูทีวีกับไอ้ต้องทั้งคืน ยิ่งคืนไหนนำพยอมไปร้องเพลงเร็วและนำชาติชายต้องออกเรือไปหาปลาหรือโดเหม็กแล้วละก็ยิ่งสนุกเพราะไม่มีใครคอยขัดคอ

“ไป...ไอ้แดน ว่ายน้ำกัน”

ไอ้ต้องว่าแล้วก็ลุกขึ้นจากพื้นทรายวิ่งลื่นน้ำลงทะเล แदनวิ่งตามลงไปพลางถอดเสื้อออกกองไว้ที่หาดทราย เด็กชายดำผุดดำว่ายอยู่ใกล้ๆ เพื่อนรักวิกน้ำสาดกันไปมาอย่างที่เคย อาทิตย์กำลังจะลับดวงไปแล้วแต่แดนก็ยังไม่อยากขึ้นจากน้ำ แदनชอบน้ำทะเลอุ่นๆ มันให้ความรู้สึกราวกับว่ามันอุ่นเข้าไปถึงหัวใจนั่นเลยทีเดียว

* * *

“เฮ...แดน ไอ แฮฟ น็อท ซีน ยู อิน อะไวล์ ฮาวส ริง โกอั้ง”
“กูด...ครีป ลูงบ็อบ ว็อท อาร์ยู ดูอั้ง”

แดนส่งภาษาต่างๆ ทักทายถามตอบกับชายชาวตาน้ำข้าวที่อยู่ในชุดผ้าขาวม้าผืนเดียวราวกับว่าเป็นชาวบ้านคนไทย ลูงบ็อบเช่ากระท่อมเล็กๆ อยู่สุดชายหาดอยู่คนเดียว บ้านแกไม่มีอะไรมากนอกจากที่หลับที่นอนและครีวเล็กๆ ทีวีแกยังไม่มิดูเลย

“ตากปลา ฉันเพิ่งตากปลามาได้สามตัว ตากให้แห้งหมักเกลือแล้วทอด”

ลูงบ็อบว่าเป็นภาษาไทยเสียด้วย แกมาอยู่นานจนพอพูดได้บ้างแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าแกมาจากไหน ถามทีไรก็บอกว่ามาไกล นานๆ ครั้งหรือหกที่แกจะหายหน้าไปเป็นพักใหญ่แล้วก็จะกลับมาอีก

“ลูงบ็อบ...ไอ แฮฟ อะ เควสชั่น ฟรอม โฮมเวิร์ก”

“ออลไรท์ เล็ท มี ซี”

แดนลงนั่งเปิดสมุดการบ้านให้ชายชราดู เขามหาแกบ้างสองสามครั้ง ในหนึ่งสัปดาห์ บอกไม่ถูกว่าทำไมจึงรู้สึกมีความผูกพันกับแก อาจจะเป็น เพราะว่าตัวเขาเองนั้นเป็นส่วนผสมของตะวันออกกับตะวันตกก็ได้ บางทีแม่ ก็ฝากอาหารหรือขนมที่แกชอบมาให้เพราะเห็นว่าแกให้ความเอ็นดูลูกชายมาก อยู่ แดนพยายามหัดพูดภาษาอังกฤษกับลุงบ่อยทุกครั้งที่มา ปีนี้เขาอยู่ชั้น มัธยมแล้วและก็พอฟังลุงบ๊อบเข้าใจมากขึ้น แต่เมื่ออยู่ที่โรงเรียนเขาไม่เคย แสดงให้ใครเห็นว่าพอพูดภาษาอังกฤษได้บ้าง ไม่อยากให้ใครมาซักไซ้อะไร เพราะมันก็มักจะโยงไปถึงความแปลกแยกของเขาที่มีต่อผู้คนรอบข้างอยู่เสมอ

๒

“แม่ครับ...ภาษาอังกฤษนี่ยากจัง ขนาดแดนไปคุยกับลุงบ๊อบบ่อยๆ แดนยังท่องศัพท์บางตัวไม่ค่อยได้เลย เวลาครูให้เขียนศัพท์แล้วแดนนึกไม่ออกเพื่อนๆ ก็จะชอบมาเรียกแดน...ไอ้ฝรั่งซั๊ง”

“เฮ้อ...ลุงบ๊อบแกก็ไม่อยู่แล้วน่าเสียดายไม่อย่างนั้นแดนจะได้ให้แกสอนให้อีก แต่อย่างว่าละนะ...แกแก่มากแล้ว พุดแล้วแม่อีกคิดถึงแก เคยเห็นๆ กันอยู่ แดนก็หมั่นท่องหนังสือเข้าลูก อย่ามัวแต่ไปเที่ยววิ่งเล่นน้ำกับเจ้าต๋อง โตกันจนป่านนี้แล้ว การบ้านนะทำมั่งหรือเปล่า แม่ต้องทำงานที่ร้านทั้งวันไม่มีเวลาคอยดูแดนนะ แดนต้องดูแลตัวเองอย่าให้แม่เป็นห่วง แดนอยู่มอสามแล้วต้องขยันให้มากขึ้น ไม่ใช่เด็กประถมแล้วนะเรา เป็นลูกฝรั่งหัวแดงแต่ท่องศัพท์ไม่ได้เขาก็ล้อเอาสิ”

“ก็แดนไม่มีพ่อสอนนี่ครับ พ่อเป็นฝรั่งแต่แดนเป็นคนไทย แดนอยู่เมืองไทย ไหนล่ะพ่อ”

“แดน...ถึงพ่อไม่อยู่ที่นั่นแต่ถ้าพ่อเขารู้จักแดนเขาต้องรักแดนมาก...เชื่อแม่ล่ะ”

แม่พุดจบก็นิ่งเงียบไปแต่แล้วแม่อีกก็ดึงแดนเข้าไปกอด แดนเห็นหน้าหมองๆ ของแม่อีกก็ให้นึกสงสาร แต่แดนก็น้อยใจที่แดนไม่มีพ่อเหมือนคนอื่น แถมหน้าตาก็ไม่เหมือนใคร มีผมสีทรายและดวงตาว้างลึกสีน้ำทะเลเขียวๆ เทาๆ แดนถูกเพื่อนที่โรงเรียนล้อทุกวัน แดนเคยผลักเพื่อนคนหนึ่งล้มจนโดนครูตีแต่แดนไม่อยากจะบอกแม่ ก็มันอยากมาล้อแดนทำไม แล้วพ่อล่ะ...พ่ออยู่ไหน แดนเห็นฝรั่งเดินกันเต็มหาดทำไมพ่อไม่มา มั่ง พ่อไม่เห็นรักแดนกับแม่อย่างที่ไม่บอกเลย ถ้ารักก็ต้องมาหา มาอยู่กับแดนสิ นี่ตั้งแต่เกิดมาแดนยังไม่เคยเห็นหน้าพ่อตัวต่อตัวแม่แต่ครั้งเดียว เมื่อไหร่ที่ถึงวันพ่อแดนก็ได้แต่สะอื้นในอกเวลาที่เด็กๆ ที่โรงเรียนพุดถึงหรือเวลาโรงเรียนมีการแสดง

แม้แดนมักจะได้รับเลือกให้แสดงอะไรสักอย่างเสมอแต่เขาก็ไม่มีความสุขที่มี แต่แม่มาดูเท่านั้น

* * *

“น้องปลาย...ไปไหนอีกแล้วคะ”

ปาลียาได้ยินเสียงพี่สมรเรียกแต่เด็กหญิงก็ทำเป็นหูทวนลมเสีย เท้าเล็กๆ ซอยถ่มมากขึ้นอีกต่างหากเพื่อλεύวออกนอกรั้วไม้โปร่งสีขาวที่กั้นบริเวณตัวบ้านไม่ได้ถุ่นสูงหลังใหญ่กับชายหาดหน้าบ้านที่ทอดยาวขนานกัน เด็กหญิงเบื่อยิ่งนักที่ต้องนั่งเล่นวาดตุ๊กตาหรือไม้อ่านหนังสืออยู่กับพี่เลี้ยงที่ได้ถุ่นบ้านพักตากอากาศแห่งนี้แทบทุกวัน ในขณะที่พี่ต้นหรือเด็กชายปิยารรสนุกสนานอยู่กับเกมกดคอมพิวเตอร์ของเธอ เธออยากออกไปเดินเล่นชายหาดที่เห็นอยู่ตรงหน้านี้นานกว่า แต่ดก็ไม่แรงเหมือนเมื่อตอนกลางวันแล้วแต่พี่สมรก็ไม่ยอมให้ออกไป เด็กหญิงคิดว่าเดินเล่นเก็บเปลือกหอยสนุกกว่าเป็นไหนๆ พี่สมรนะไม่รู้อะไรเสียเลย

เมื่อเล็ดลอดหนีออกมาได้ปาลียาก็สาวเท้าออกเดินไปเรื่อยๆ สองตาก็มองมองหาพื้นที่สูงต่ำเป็นลอนๆ เพราะถุ่นน้ำซัดเซาะเป็นระยะ เด็กหญิงเก็บเปลือกหอยตลับเม็ดเล็กๆ และหอยหลอดได้เกือบค่อนกระป๋อง เธอจะเอาไว้ตกแต่งปราสาททรายในตอนเย็นเมื่อลงเล่นน้ำกันพร้อมหน้าพ่อแม่และพี่ต้น เท้าเปลือยเปล่าย่ำพื้นทรายห่างออกไปจากตัวบ้านพักเรื่อยๆ โดยที่เจ้าตัวมิได้เหลียวกลับไปมอง เธอยิ้มให้นักท่องเที่ยวฝรั่งสองคนที่เดินผ่านไป ตามองออกไปสู่ท้องทะเลกว้างเมื่อได้ยินเสียงกรีดกราดดังมาจากกลุ่มเด็กสาวๆ บนเรือกล้วยที่ถูกลากโดยเรือยนต์ที่พุ่งตรงไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูงและฉวัดเฉวียนจนน่ากลัว ปาลียาอยากนั่งเรือกล้วยบ้างแต่มารดาไม่อนุญาตและบอกว่าเธอยังเด็กอยู่ เด็กหญิงคิดอย่างซัดใจ เธออายุเก้าขวบแล้วว่ายน้ำก็เป็นเพราะโรงเรียนนานาชาติที่เรียนอยู่นั้นมีสระว่ายน้ำกว้างใหญ่ไว้ให้นักเรียนได้ฝึกฝน แต่มารดาก็ห้ามเด็ดขาดแถมยังสั่งพี่สมรไม่ให้เธอเล่นเรือกล้วยอีกต่างหาก ที่พี่ต้น...อยากเล่นอะไรก็ได้เล่น

“อ๊วย...”

ปาลิยาล้มลงนั่งบนพื้นทรายเมื่อความเจ็บปวดแล่นจี๊ดอยู่ที่ปลายเท้า เด็กหญิงตะแคงฝ่าเท้าหงายดูก็เห็นเลือดเริ่มซึมออกมาจากบาดแผลที่โคนนิ้วโป้ง ผิวหนังเปิดออกเล็กน้อยเพราะเศษแก้วที่ปักคาอยู่ ทำเอาเด็กหญิงหน้าซีดแต่ก็ตัดใจดึงออกพลางสูดปากด้วยความเสียว ความตกใจที่มีมากกว่าความเจ็บปวดพาดำน้ำตาให้ไหลรินอาบแก้มซีดเขียว ในขณะที่เจ้าตัวพยายามยันกายลุกขึ้นจากพื้นทรายอย่างทุลักทุเลแต่ก็ล้มลงนั่งอีก กระทบใส่เปลือกหอยคว่ำตะแคงอยู่ เปลือกหอยหล่นกระจายแต่ปาลิยาก็ก็นอนใจเสียแล้ว

“เกาะแขนเรา”

เสียงตรงหน้าดังขึ้นทำให้ปาลิยาต้องเงยมอง เด็กชายคนหนึ่งที่อยู่เหมือนจะอายุมากกว่าเธออยู่หลายปีส่งท่อนแขนแข็งแรงสีแทนเข้มมาตรึงหน้า ปาลิยาลืมตัวจ้องมองดวงหน้าคร้ามแดดที่เป็นสีแทนเช่นเดียวกับท่อนแขนนั้นอย่างลืมหืมตา

“จะลุกไหม หรือจะนั่งจ้องอยู่ตรงนั้น”

“ลุกสิ... ลุก”

เด็กหญิงเหินหวัดท่อนแขนนั้นด้วยสองมือเพื่อดึงตัวเองขึ้นจากพื้นทราย ขาข้างซ้ายที่เลือดยังรินไหลไม่หยุดแถมหยุดติงๆ ลงบนพื้นทรายอีกต่างหาก ทำให้เธอต้องยกข้อขึ้น คนขี่ม้าขาวมาช่วยยืนมองนั่งอยู่เป็นครูปูลางเม้มปากสีแดงสดอย่างเสียวไส้ ดวงตาโตลึกลึเขียวหม่นๆ ที่ดูไม่เหมือนคนไทยเลยนั้นหรือมองหน้าเธอพลางว่า

“เอามือพาดไหล่ไว้เดี๋ยวจะพาเดินกลับที่พัก บ้านอยู่ไหนล่ะ”

ปาลิยาขี้มือลวกๆ ไปทางด้านหลัง เธอไม่มีทางเลือกจึงยอมรับความช่วยเหลือจากเด็กชายแปลกหน้าที่เธอแน่ใจว่าต้องเป็นลูกครึ่งฝรั่ง เด็กชายตัวสูงเกินกว่าที่เธอจะวาดแขนขึ้นพาดบ่าเขาเธอจึงโอบหลังเขาไว้แทนในขณะที่เขาก็โอบประคองเอวของเธอไว้ด้วยแขนของเขา ขาขวาข้างเดียวที่เหลือเขย่งกระโดดเหยียดๆ ไปบนพื้นทรายด้วยความยากลำบากแต่คนประคองก็โอบเธอไว้มัน ปาลิยาแหงนงมองเสียวหน้าเด็กชาย แลเห็นเพียงขนตาดกหนา

สีน้ำตาลเข้มกะพริบถี่ๆ และปากสีแดงสดที่เฝ้มแน่นเพราะเจ้าตัวต้องออกแรงประคองเธอ อยากจะพูดจะถามว่าเขาเป็นใคร อยู่ที่ไหน แต่เจ้าความเจ็บปวดที่เด่นตุงๆ ที่บาดแผลทำให้ปาลียาต้องกัดฟันแน่นและพยายามเขย่งขากระโดดไปข้างหน้า

“ตายแล้ว...คุณปลาย นั่นเป็นอะไรไปคะ หนีสมรออกไปเที่ยวจนได้เรื่อง...เห็นไหม แล้วนั่นให้ลูกฝรั่งที่ไหนประคองมาละคะนั่น”

“พี่สมรก็...ถามเป็นชุดเลย ปลายเจ็บเท่าอะ...โดนเศษแก้วบาด”

“มานี่เลยอะ...มานั่งนี่ก่อน เดี่ยวคุณพ่อคุณแม่มักกลับมาจะเป็นโดนชักแน่ พี่สมรก็ต้องโดนเอ็ดไปด้วย เอ้า...หนูนี่นะ...พูดไทยได้ไหม...แท่งก๊วนะ จะที่ช่วยประคองคุณปลายมา”

“ไม่เป็นไรครับ”

“อ้าว...คนไทยนี่นา...พูดชัดเชียว คงจะเป็นเด็กลูกครึ่งสินะ หน้าตาเป็นฝรั่งจำออกอย่างนี้ มาเกี่ยวกับคุณพ่อคุณแม่หรือจะ”

“เปล่าครับ...ผมอยู่ที่นี้”

ปาลียาทำปากย่นเพราะเริ่มรำคาญใจที่พี่สมรช่างอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเด็กชายคนนี้เหลือเกิน แทนที่จะมาดูบาดแผลให้เธอ นี่อะไร...นั่งชักใช้เขาอยู่ได้

“อยู่ที่นี้...เป็นคนที่นี่หรือ บ้านอยู่แถวไหนล่ะ”

“อยู่หลังร้านลมโชยครับ แม่เป็นแม่ครัวอยู่ที่นั่น”

“อ้าว...นึกว่าลูกคนมีสตางค์ ที่แท้ก็.....”

แดนตวัดตามองคนพูดทันทีที่ประโยคนั้นหลุดออกมา เขาไม่พูดอะไรโต้ตอบได้แต่หันหลังเดินออกจากเขตบ้านหลังนั้นอย่างรวดเร็ว ได้ยินเสียงเล็กๆ ของเด็กหญิงผู้บาดเจ็บร้องเรียก แต่เขาก็มีอยากจะทำอะไรฟังว่าเธอจะพูดอะไรอีก บ้านพักตากอากาศคนรวย...เขามั่นแค่ลูกแม่ครัว...ลูกฝรั่งที่ไม่มีพ่อ

ปาลียาหน้าเสียทันทีที่เห็นเด็กชายผู้มีน้ำใจเดินเฝ้มปากแน่นจากรไปร่างสูงเพรียวสีแทนของเขาหายไปแล้วที่ซุ้มไม้สุตริมรั้วแต่เธอก็ไม่อาจ

ที่จะวิ่งตามไปได้ เด็กหญิงหันขวับมาหาพี่เลี้ยงที่นั่งมองตามเด็กชายไปพลาง
สายหน้าจะเอาเรื่อง

“พี่สมร...ไปพูดกับเขาอย่างนั้นได้ยังไงคะ...เขาช่วยพุงปลายมานะ”

“ทำไมล่ะคะคุณปลาย ก็แค่ลูกเมียเข้าผู้หญิงบาร์ ดินะคะที่คุณพ่อ
คุณแม่มยังไม่กลับไม่อย่างนั้นล่ะก็เป็นโดนเน็ต อะไรกันหน้อออกไปเที่ยวอีกแล้ว
มีหน้าซ้ำยังไปรู้จักมักจี่กับเด็กหัวแดงลูกผู้หญิงบาร์อีก”

“ผู้หญิงบาร์อะไรพี่สมร เขาก็บอกแล้วว่าแม่เขาเป็นแม่ครัวอยู่ร้านอาหาร
อาหาร ร้านใหญ่ที่เราไปกินกันตอนมาถึงใหม่ ๆ ใจคะ”

“โอ๊ย...มันก็พูดไปเรื่อยเปื่อยแหละคะคุณปลาย ใครมันจะไปบอกว่า
แม่เป็นผู้หญิงบาร์ แค่นี้ก็รู้แล้ว แม่คงไปได้ฝรั่งที่มาเที่ยวแล้วก็มิลูกออกมา
ถึงได้วิ่งเล่นจนตัวดำเป็นเหนียงอยู่แถวนี้ใจคะ”

“เป็นลูกผู้หญิงบาร์แล้วเป็นยังไงล่ะคะ ปลายไม่พูดด้วยแล้ว พี่สมร
นิสัยไม่ดี ชอบว่าคนอื่น เขาอุตส่าห์ช่วยพุงปลายมานะ”

ปาลียาลุกขึ้นยืนทันทีแม้ว่าจะยังปวดแผลตุงๆ เด็กหญิงเกาะราวบันได
กระโดดเหยงๆ ขึ้นไปชั้นบนเพื่อทำแผลให้ตัวเอง นึกโกรธพี่เลี้ยงวัยกลางคน
จนไม่ยอมยกอนง้อให้ช่วยทำแผลให้ เดี่ยวคุณพ่อคุณแม่กลับมาค่อยให้พาไป
หาหมอก็ได้ นึกถึงหน้าเข้มๆ ตาขวางๆ ของเด็กชายแล้วเธอก็เสียใจเป็นที่สุด
เธอรู้ว่าเขาน้อยใจที่พี่สมรพูดอย่างนั้น เป็นเธอเธอก็น้อยใจ แม่ของเขาคง
เป็นใครก็ไม่เห็นเกี่ยวกันเลย เขามีน้ำใจช่วยเหลือเธอเท่านี้เธอก็รู้สึกเป็น
บุญคุณแล้ว คอยดูนะ...จะบอกคุณแม่ว่าพี่สมรนิสัยไม่ดี

“เป็นอะไรนะห้องปลาย กระโดดเขย่งกึ่งกอยเป็นกบเขี้ยว”

เด็กชายถามไปอย่างนั้นแหละหาใช่เพราะความห่วงใยไม่ เพราะเจ้าตัว
แค่เงยหน้าขึ้นจากเกมกดคอมพิวเตอร์ที่กำลังทำแต่มอยู่เพียงแวบเดียว

“เศษแก้วบาดคะ”

“ก็ไปชนที่ไหนมาล่ะ แทนที่จะนั่งเล่นอยู่ในบ้าน”

“ปลายไม่ได้ไปชนคะ ปลายแค่ไปเดินเล่นชายหาดเก็บเปลือกหอย
เท่านั้น พี่ต้นนะ...นั่งกดเกมทั้งวันน่าเบื่อจะตาย”

ปาลียาว่าพลางเดินเขย่งไปหยิบกล่องเครื่องมือทำแผลจากในหิ้งแล้วกลับมาที่นั่งที่เก้าอี้รับแขกเพื่อทำแผลให้ตนเอง เธอใส่ยาฆ่าเชื้อแล้วก็ปิดพลาสติกเสร็จเรียบร้อย

“น่าเบื่อที่ไหน” พี่ชายว่าโดยไม่ละสายตาจากเกม “เขาเรียกว่าฝึกสมองต่างหาก”

“ฝึกสมองแล้วทำไมสอบเลขเกือบตก ปลายไม่เชื่อหรอกคะ”

“เอ๊ะ...ยายปลาย อย่ามาพูดมากนะ...เกือบตกที่ไหนได้ตั้งซี คุณแม่ก็ซื้อเกมตัวใหม่ให้เป็นรางวัลด้วย”

“รางวัลที่ไม่ได้เอฟ...โธ่...อย่างนี้เขาไม่เรียกรางวัลหรอก”

“จะไปไหนก็ไปเลยยายปลาย ถือว่าตัวเองได้เอ...เก่งตายแล้ว เตียวพอโตก็ได้เอฟ...ไม่เชื่อคอยดู”

ปาลียาลุกขึ้นเดินเขย่งหนีเข้าไปทางห้องเตรียมอาหาร ไม่อยากพูดกับพี่ชายให้อารมณ์ขุ่นมัวมากขึ้นไปกว่าเดิม จิตใจเธอยังจดจ่ออยู่กับเด็กชายลูกครึ่งคนนั้น เธออยากพบเขาอีก อยากขอบคุณเขาที่ช่วยเหลือเพราะเธอไม่มีโอกาสได้ทำ พี่สมรนะพี่สมร...เตียวจะฟ้องคุณแม่

* * *

“พี่สมรเขาว่าก็ถูกแล้วนะปลาย เด็กคนนั้นเป็นใครมาจากไหนก็ไม่รู้ ฉวยโอกาสหรือเปล่าเราจะไปรู้ได้อย่างไร ลูกคนทำงานบาร์คงไม่ค่อยสะอาดเท่าไรด้วยนะลูก”

“คุณแม่ขา...เขาช่วยพยุงปลายมานะคะ เขามีน้ำใจขนาดนั้นพี่สมรไปว่าเขาได้ยังไง เขาก็บอกแล้วว่าแม่เขาเป็นแม่ครัวอยู่ที่ร้านลมโชยค่ะ”

“เออละ...จะเป็นใครก็ช่างเถอะลูก เรื่องมันผ่านไปแล้ว แล้วแม่ก็ห้ามว่าไม่ให้ออกไปข้างนอกโดยไม่มีผู้ใหญ่ ั้งปลายต้องโดนทำโทษนะที่ฝ่าฝืนคำสั่ง ห้ามออกไปไหนไกลๆ อีกเป็นอันขาด เล่นอยู่แต่ในบ้านนี้แหละ”

“แม่เขาพูดถูกนะปลาย พ่อก็ไม่ชอบที่ปลายเที่ยวออกไปไหนๆ อย่างนี้คนเดียวโดยไม่บอกใคร แล้วก็ยิ่งเที่ยวไปรับความช่วยเหลือจากคนแปลกหน้า พาเขามาย่านอีก ใครจะไปรู้...บางทีพวกขโมยขโจรมันก็ชอบทำที่มามดูลู่วาง

ก่อนเราต้องระวัง”

ปาลียาน้ำตาปรึ่มแต่หาใช่เป็นเพราะถูกบิดามารดาเอ็ดและลงโทษไม่ เธอคับข้องใจที่ไม่มีใครฟังคำบอกเล่า ไม่มีใครให้ความยุติธรรมแก่เด็กชาย ผู้มีน้ำใจคนนั้น เขาจะเป็นใครก็ช่าง แต่ความช่วยเหลือที่เขาหยิบยื่นให้เธอ ต้องได้รับการชื่นชมมากกว่านี้ รอไว้ให้ผลเธอหายเสียก่อนถอะเธอจะออกไปตามหาเขา ขอให้เธอได้ขอบคุณเขาด้วยตัวเองสักครั้งเถิด

* * *

“แดน...แดนเห็นคุณคนนั้นไหมลูก...คนที่ใส่เสื้อฟ้านั่งอยู่ใต้ริมระเบียง กับเพื่อนๆ เขามีฝรั่งอยู่ด้วยสองคนนะ”

“เห็นครับแม่...มีอะไรหรือครับ เมื่อกี้แดนเอาปลาทอดไปเสิร์ฟเขามอง แदनกันใหญ่เลย”

“เขาเป็นพวกทำงานสถานทูตฝรั่งนะลูก วันก่อนเขาก็มากินกันที่นี่ แม่คุยกับเขาพักหนึ่งแล้วก็เลยพูดไปถึงเรื่องพ่อของแดนที่ขาดการติดต่อไป เขาว่า...เขาพอมีทางที่จะสืบหาพ่อของแดนได้ แदनดีใจไหมลูก”

แดนชะงักหยุดมองหน้าแม่นิ่ง ก้อนสะอื้นเล่นมาจุกอยู่ที่คอจนพูดอะไรไม่ออก เขาไม่รู้ว่าจะตอบแม่อย่างไร จะบอกว่าดีใจก็ไม่เชิงนัก ความหวังที่เคยมีว่าพ่อจะมาหาได้เลื่อนหายไปตามกาลเวลานานแล้ว เหมือนคลื่นที่สาดซัดกระทบฝั่งแล้วก็ซึบซาบพันทรายหายไปลูกแล้วลูกเล่า

“เป็นอะไรไปล่ะลูก...แดนไม่ดีใจหรือ...ไม่อยากเจอพ่อหรือ”

“แดนบอกไม่ถูกครับแม่ว่าดีใจหรือเปล่า แदनเกิดมาแดนก็เห็นแต่แม่ แล้วก็ตายาย แม่เลี้ยงแดนมาจนแดนโตแล้วเราก็อยู่ของเรากันได้ แदनเคยอยากพบพ่อมากๆ เคยเสียใจที่ไม่มีพ่อเหมือนคนอื่นแต่แดนก็ไม่รู้จักเขา แदनไม่รู้ว่าถ้าเจอพ่อแล้วเราจะเป็นยังไง...พ่อจะรักแดนกับแม่ไหม...พ่อจะจำเราได้หรือเปล่า”

“โธ่ถึง...ลูกเอ๊ย แม่ว่าเราอย่าเพิ่งคิดอะไรมากไปเปล่าๆ เขาจะช่วยเราได้ไหมแม่ก็ไม่รู้ เอาไว้รู้แล้วค่อยวิตกดีกว่านะว่าวันนั้นจะอย่างไร ไปอาบน้ำอาบท่าเถิดลูก...วันนี้ช่วยในครัวมาตั้งแต่บ่ายแล้ว แदनจะไปเดินเที่ยว

ที่ไหนก็ไปเถอะ แล้วเจ้าต้องละ...วันนี้ไม่เห็นหน้า”

“ต้องออกเรือไปกับพ่อตั้งแต่บ่ายแก่ๆ แล้วครึ่งแม่ น้ำชาติให้ต้องออกไปกับเรือด้วยจะได้เริ่มฝึกจับปลา”

“เออ...ดีนะ...เลยไม่ต้องรำต้องเรียนกัน ยังเด็กๆ อยู่เลยไม่น่าจะต้องรีบแดนก็เหมือนกันนะลูก ขยันเรียนเข้าไว้ หมั่นท่องตำรับตำราบ่อยๆ คะแนนจะได้ไม่ตก แม่ไม่มีสมบัติอะไรที่ไหนจะให้ลูกนอกจากส่งเรียนไปเรื่อยๆ แดนอยากเรียนแค่ไหนแม่จะพยายามกัดฟันส่ง...อย่าเกรกับแม่ก็แล้วกัน”

“ครับ...แดนรักแม่ แดนไม่เกรกับหรือครับ แม่เลี้ยงแดนมาคนเดียวตั้งแต่เด็กจนโตแดนรู้ว่าแม่เหนื่อยมาก”

สมพิศน้ำตาคลอเมื่อได้ยินลูกชายพูด เธอรู้ว่าแดนเป็นเด็กดี เธอจึงพยายามเลี้ยงเขาอย่างดีที่สุดเท่าที่คนอย่างเธอที่เป็นผู้หญิงตัวคนเดียวจะทำได้ หนทางชีวิตของลูกยังอีกยาวไกล อนาคตยังแลดูแว้งว้างเหมือนท้องทะเลสีครามเบื้องหน้า แต่อย่างน้อยๆ เธอก็ยังพอมีแรงกำลังจะดูแลเขา ส่วนเรื่องพ่อของลูกนั้น...สมพิศขอให้ฟ้าเป็นผู้กำหนดก็แล้วกัน

* * *

ปาเลียเดินเรื่อยเปื่อยเท้าเตะพื้นทรายเล่นเป็นระยะ หลายวันมานี้ช่างน่าเบื่อที่ไม่สามารถออกไปไหนๆ ได้เลย เพราะเท้าที่บาดเจ็บและพี่เลี้ยงก็คอยจับตาเฝ้ามองเธอไว้เกือบตลอดเวลา แต่ตอนนี้พี่สมรกำลังซักผ้าอยู่หลังบ้าน แล้วก็ฟังนิยายจากวิทยุอย่างเพลิดเพลิน พี่เลี้ยงคิดว่าเธอขึ้นไปนอนหลับ ยามบ่ายปาเลียจึงแอบย่องลงมา คุณพ่อคุณแม่ก็ออกไปดูงานที่โรงแรมที่พัก ซึ่งเป็นธุรกิจของครอบครัวตามเคยทุกวัน ปาเลียคิดว่าวันนี้เธอจะออกตามหาเด็กชายคนนั้นดูสักหน่อย เขาไม่น่าจะอยู่ไกลจากที่พักของเธอหนักเนื่องจากร้านอาหารที่เขาบอกว่าแม่ของเขาเป็นแม่ครัวอยู่นั้นก็อยู่ไม่ไกลจากบ้านพักของเธอ เดินเรื่อยๆ ไปตามชายหาดประเดี๋ยวก็ถึง ที่สำคัญ...เธออยากจะขอบคุณเขาอีกอย่างที่เขาเอากระป๋องเปลือกหอยมาวางคืนไว้ให้ที่ประตูหน้าบ้าน มีเปลือกหอยสวยๆ อยู่เต็มกระป๋องทีเดียวทั้งๆ ที่วันนั้นเธอเก็บได้เพียงครึ่งกระป๋องเท่านั้นเอง

แล้วปาลิยาาก็เห็นเขา...เด็กหนุ่มลูกครึ่งฝรั่งคนนั้นที่ช่วยพยุงเธอกลับบ้านพัก เขานั่งอยู่บนม้านั่งเก่าๆ ที่ด้านหลังร้านอาหารเยื้องออกไปทางด้านข้างที่แลดูเหมือนเพิงที่พัก สองมือกอบทรายโปรยเล่นเหมือนไม่มีอะไรจะทำ ปาลิยาเดินเข้าไปหาจนเกือบถึงตัวแล้วนั้นแหละเขาจึงหันหน้ามามองจ้องเธอนิ่งๆ แต่ไม่พูดว่าอะไร

“ทำอะไรอยู่คะ...เล่นทรายหรือ”

“อือ”

เด็กชายทำเสียงตอบสั้นๆ อยู่ในลำคอ แล้วก็เบือนหน้าหนีไปไม่พูดอะไรอีก สองมือยังคงก้มลงกอบทรายขึ้นโปรยให้กระแสม่อ่อนๆ ช่วยพัดพาไปอีกที

“ปลายอยากมาขอบคุณที่ช่วยเหลือในวันนั้นแล้วก็ขอบคุณที่เก็บเปลือกหอยไปให้ด้วยค่ะ”

“ไม่เป็นไร”

เด็กชายยังคงพูดสั้นๆ โดยไม่มอง หน้าตาที่นิ่งเฉยทำเอาปาลิยาใจเสีย เขาคงโกรธมากจนไม่อยากจะพูดกับเธอ

“ปลายอยากขอโทษด้วยค่ะที่พี่สมรพูดไม่ดี”

“ไม่เป็นไร...ใครๆ ก็ชอบพูดอย่างนั้น ได้ยินจนเบื่อแล้ว”

แดนตอบด้วยคำเต็มและก็ยังไมยอมหันไปมองคนที่พูดด้วย ปาลิยาถอนหายใจเฮือกก่อนจะพยายามจ้องอนเขาต่อ

“แต่ปลายไม่อยากให้เห็น...เอ่อ...โกรธปลายด้วยนี่คะ”

“ก็ไม่ได้โกรธนี่”

“ไม่โกรธแล้วทำไมไม่มองหน้า”

ปาลิยาพูดด้วยความน้อยใจ คราวนี้ได้ผล เด็กชายหยุดโปรยทรายเล่นแล้วหันมามองหน้าเธอทันที

“แล้วหายแล้วหรือถึงได้มาเดินเล่นอีก กลับบ้านไปเถอะไปเดี่ยวเขาก็ว่าเอาอีกหรือ”

“หายดีแล้วค่ะ ปลายกลับก็ได้แต่ต้องบอกก่อนว่าชื่ออะไร ปลายจะ

“ได้เรียกถูกเวลาเจอกัน”

แดนปรายตามาจ้องมองเด็กหญิงอีกครั้ง หน้าเล็กๆ ดูสวยงามน่ารักในแสงแดดยามบ่าย ผมยาวเคลือบดำที่มีลูกผมอ่อนๆ ปลิวล้อลมเล่นนั้นยังทำให้แดนเผลอจ้องมองเพลิน

“ชื่อแดน”

“ปลายชื่อปลายคะ ชื่อจริงปาลิยา นั้นปลายเรียก...พี่แดนนะคะ”

เด็กชายพยักหน้าหงิกแทนคำตอบ เห็นเด็กหญิงยิ้มอย่างดีใจเขาก็รู้สึกกระตือรือร้นหัวใจเล็กๆ ที่ทำให้เธอมีความสุขได้ แต่ก็นั่นแหละนะ...เขาอาจจะเป็นแค่ ‘ของแปลก’ ในสายตาของเธอ เธอจึงอยากรู้จัก

๓

แล้วเย็นวันรุ่งขึ้นเธอก็มาอีก ร่างบางสมส่วนกระโดดหยิ่งแหงยังราวกับมีความสุขเสียนักหนาเมื่อมาถึงที่มานั่งเล่นของเขา ถึงปุ๊บก็พูดบ๊ีบทันที

“พี่แดนทำอะไรอยู่คะ”

“นั่งเฉยๆ”

“แล้วพี่แดนชอบเล่นอะไรคะ”

“เล่นน้ำ... น้ำทะเลตรงหน้านั้นไง”

“แล้วอย่างอื่นล่ะ”

“อย่างอื่นอะไรล่ะ”

“ก็... อย่างอื่นที่ไม่ใช่เล่นน้ำนะ”

“เล่นฟุตบอลกับเพื่อนที่โรงเรียน”

“ปลายชอบเล่นเทนนิส เวลาอยู่กรุงเทพฯ คุณแม่จะพาไปที่คอร์ตทุกเช้าวันเสาร์เลยคะ พี่แดนเล่นเป็นไหมคะ”

“ไม่เป็น... ไม่มีไม้ตี... ไม่มีคนสอน”

“งั้นปลายสอนให้ไหมคะ”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่มีไม้ตี”

“ปลายมีหลายอันคะ ปลายเอามาให้พี่แดนขอยืมได้”

แดนถอนหายใจเฮือกในความพยายามของเด็กหญิงตรงหน้าที่ดูเหมือนเจ้าตัวมีอยู่มากมายไม่จบสิ้น นี่เธอไม่รู้หรืออย่างไรว่าชีวิตของเขามันไม่มีอะไรเหมือนกันกับเธอเลย มันแตกต่างกันอย่างเด่นชัด... เหมือนขวากับดำ

“เอามาแล้วจะเล่นที่ไหน บนชายหาดรีใจ”

“เออ... จริงด้วยสิคะ แต่ที่นี้น่าจะมีที่เล่นบ้างนะ ที่จริงในโรงแรมของคุณพ่อคุณแม่ก็มีคอร์ตให้คนมาพักได้เล่น”

“แล้วเราจะเข้าไปเล่นยังไง เราไม่ใช่แขกนี่ เขาได้ไล่ออกแทบไม่ทัน”

“ว่า...ฉันเล่นอะไรดี สร้างปราสาททรายดีไหมคะ...ปลายทำเก่งนะ ปลายจะได้เล่นเป็นเจ้าหญิง ให้พี่แดนเล่นเป็นเจ้าชาย เอ๊ะ...หรือเป็นมังกรดี”

อีกครั้งที่เด็กชายถอนใจเฮือกยาว เขาบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไรที่มีเด็กหญิงคนนี้มาเข้าซึ่พุดจ้อยๆ ให้ฟังถึงสองวันมาแล้วอย่างนี้ จะว่ารำคาญก็ไม่เชิงนักแต่เขาก็ทำอะไรไม่ถูก จะเล่นด้วยก็รู้สึกแปลกๆ แต่ลึกลงไปในใจแล้วเขารู้ดี...ในสองวันที่โบน้าเล็กๆ น่ารักนั้นโผล่มาเขาจะอึดอึดใจกินข้าวได้มากจนกระทั่งแม่ทักเอาเลยทีเดียว

* * *

ปาลิยาหายหน้าไปสามวัน แต่แล้วจู่ๆ เธอก็มาปรากฏตัวที่หน้าบ้านพักของเขาตอนบ่ายแก่ๆ วันหนึ่ง เด็กหญิงใส่กางเกงขาสั้นสีน้ำเงินเข้มที่มีลายการ์ตูนประปรายทั่วทั้งเสื้อยืดสีขาวพั้งๆ แดนกำลังช่วยแม่ล้างผักอยู่ในครัวเมื่อปาลิยาโผล่หน้าเข้าไปเรียกเขา

“พี่แดน...ปลายมีของมาฝากค่ะ”

ปาลิยายื่นเกมกดคอมพิวเตอร์มาที่ตรงหน้าเขา แดนรู้สึกมันดีเพราะเพื่อนบางคนก็โรงเรียนเล่นอยู่ แม่ไม่มีเงินซื้อให้เขาหรอกแต่บางทีเพื่อนก็ใจดีให้เขาขอยืมเล่นบ้าง

“เอามาทำไมล่ะ”

“เอามาให้พี่แดนเล่นไงคะ พี่แดนได้ของใหม่โยนของเก่าทิ้งทันทีเชียรว ปลายเสียดายเพราะยังดีอยู่เลย แต่ปลายไม่ชอบเล่นคะเลยเอามาให้พี่แดน”

แดนรับมาพลิกๆ ดูพลางเอ่ยขอบใจเด็กสาว

“ไปเถอะลูก ในครัวนี่ก็ไม่มีอะไรให้ต้องช่วยแล้ว”

แม่ส่งเสียงมาจากข้างในแล้วชะโงกหน้าส่งยิ้มให้ปาลิยา เด็กหญิงรีบยกมือสวัสดิ์ทันทีที่เธอได้ยินแม่เรียกเขาว่าลูก สมพิศยิ้มอย่างเอ็นดูเด็กหญิงที่น่ารักมีลัสมาคารวะคนนี้ เธอดูออกว่าปาลิยาน่าจะเป็นลูกผู้ดีมีสตางค์แต่เด็กหญิงก็ไม่ได้ทำท่ากร่างถือเนื้อถือตัวเลยสักนิด

สมพิศแอบเห็นตั้งแต่หลายวันมาแล้วที่เธอมาหาลูกชาย พอถามว่าไปรู้จักกันได้อย่างไรแดนจึงเล่าให้ฟัง

“ที่ต้นนะเล่นแต่เกมกดทั้งวันการบ้านก็ไม่ทำ พี่แดนอย่าทำอย่างนั้นนะคะ”

แดนเดินตามปาลียาลงมาที่ชายหาดกลางอ้อมยิ้มขำ ก็นอกจากแม่และครูที่โรงเรียนแล้วก็ไม่เคยมีใครมาคอยจ้ำจี้จ้ำไชเขานั่นนา

“โรงเรียนปลายใกล้เปิดเทอมแล้วละ อีกไม่กี่วันปลายต้องกลับไปกรุงเทพฯ แล้ว”

“อ้าว...แล้วทำไมโรงเรียนเพิ่งเปิด เราก็งงสงสัยว่าทำไมไม่ไปโรงเรียน”

“โรงเรียนปลายเป็นโรงเรียนนานาชาติละ ตอนนี้ปิดเทอมอยู่ไม่เหมือนโรงเรียนรัฐบาลไทย เพื่อนปลายเป็นฝรั่งก็มี...แขกก็มี...ลูกครึ่งก็เยอะละ”

แดนสูดลมทะเลลึกเข้าปอด คงจะโรงเรียนของพวกเขาทุกคนมีสตางค์ที่คนอย่างเขาไม่มีสิทธิ์เข้าเรียนถึงได้มีแต่ฝรั่งแต่แขกเต็มไปหมด

“พี่แดนชอบเรียนคณิตศาสตร์ไหมคะ ปลายชอบคะ ปลายชอบแก้โจทย์ยากๆ สนุกดี พี่ต้นไม่ชอบเลย บางทีก็ได้เอฟเพราะไม่ทำการบ้าน”

“เราชอบวิทยาศาสตร์...ชอบทดลอง”

เด็กชายก้มลงเก็บเปลือกหอยที่ปลายทำขึ้นมาพิจารณาดู เอาชายเสื้อบัดจ ทรายที่ติดอยู่ออกแล้วก็ยื่นให้เด็กสาวที่ยิ้มอย่างดีใจ

“เรามีแต่เปลือกหอยให้ละ อย่างอื่นแพงๆ คงไม่มี”

“ปลายไม่อยากได้อะไรแพงๆ หรอกคะ ปลายชอบเปลือกหอย แต่ก็ไม่อยากเก็บไปมากเพราะเดี๋ยวหมดขายหาดเวลามาอีกเดี๋ยวไม่มีให้ดู ปลายยังไม่อยากกลับกรุงเทพฯ เลย จะได้มาเล่นกับพี่แดนอีก”

“มาเล่นกับเราบ่อยๆ เดียวที่บ้านก็ว่าเอาหอย”

“ปลายก็ไม่บอกจะมา....”

เด็กสาวทำปากยี่นเล็กน้อยเมื่อนึกถึงพี่เลี้ยงพูดมากของตนเอง เธอจะหาโอกาสแวบออกมาให้ได้ทุกวันนี้ก่อนจะกลับไปกรุงเทพฯ กลับไปแล้วคงอีกนานกว่าจะได้มาพบเด็กชายคนนี้คนที่ผมและตาสีสวยแสนสวย

“เออ...พี่แดนมีเบอร์อีเมลไหมคะปลายจะได้เขียนมาคุย”

“ไม่มีหรือเราเล่นไม่เป็น คอมพิวเตอร์มีแต่ที่โรงเรียนที่บ้านไม่มี เรา